

Ειλικία

— ΥΓΧΡΟΝΟ
ΑΘΗΝΑΓΓΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
αὐτῶν Ἀκαδημαϊκῶν
« Γ. Π. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ »

(Ἀνέκδοτο γραμμένο γιὰ τὸ «Μπουκέτο»)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— "Ἐ, μ' ἀπὸ τέτοια οἰκογένεια πὺ εἶνε, τί περιμένεις; "Ἐχε λοιπὸν τὸ νοῦ

σου... "Ἀς τὸν ἔχουμε καὶ μεῖς.

— Τῆς εἶπες τίποτα;

— "Ἐγώ; Δὲ μοῦ πέφτει μένα λογος... σὲ τέτοια πράματα.

— "Ἡ μητέρα;

— Δὲν ξέρω. Μπορεῖς νὰ τῆ ρωτήσης.

Κι' ὁ Ὁρέστης ρώτησε τὴν Πολυζώαινα. Τὰ ἴδια τοῦ εἶπε κι' αὐτῆ. "Ὅχι, καμιὰ παρατήρησι δὲν εἶχε κάνει τῆς φύσης τῆς ἦταν ὁμως βέβαιη — πὺ βέβαιη κι' ἀπὸ τὴν Κατίνα — πὺς ἐκείνοι οἱ δυὸ τὰ εἶχαν καὶ τῆς ὄρες πὺ ἔμεναν μονάχοι, μιλοῦσαν μὲ τὴν ἀγάπη τους κ' ἴσως μὲ φιλία.

— Καὶ γιατί δὲν τοὺς παραφύλαξες νὰ τοὺς τσακώσης; οὐρλιασε, ἄσπρος σάν πεθαμένος, ὁ Ὁρέστης.

— Μὰ δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς πὺ ὑπωπτεύθηκα, δικαιολογίγηκε ἡ Πολυζώαινα. Καλὰ ἔκαμε ἡ Κατίνα καὶ σοῦ τὸ εἶπε. Τώρα θάχουμε τὸ νοῦ μας ὄλοι.

— Θὰ τῆ σκοτώσω τῆ βρώμα! μουρμούρισε μέσα στ' ὄντι τοῦ Ὁρέστης.

— Δὲν θὰ σκοτώσης κανένα! τοῦ ἀποκρίθηκε σταθερὰ ἡ μητέρα του. Δὲν θὰ χαθῆς ἐσὺ γιὰ μιὰ χαμένη. Θὰ τῆ στείλῃς μόνο ἀπὸ κεῖ πὺ ἦρθε καὶ τελειώνει!

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδουμε! φοβέρισε ὁ Ὁρέστης.

"Ἐπειτα ἔπεσε σ' ἓνα κάθισμα καὶ, κλαίγοντας ἀρχίζον, ἀρχισε νὰ λέη:

— Τὰ βλέπετε τώρα, πὺ παίρνате τὸ μέρος της; ἴδουσαν εἶ τὴν ἀφῆνα νὰ νύνεται ξετσιώπωτα ὅπως ἤθελε; Τὰ βλέπετε τώρα πὺ με μαλώνετε, ὅταν δὲν ἤθελα νὰ πηγαίνουμε στὰ κέντρα; Τὴν εἶχα καταλάβει ἐγώ... ἤξερα τί μοῦ μαγεῖριζε... "Ἀλήθεια εἶνε ὡμορφὴ καὶ τῆς ρίχνουνταν; μὰ κι' αὐτῆ κουνοῦσε τὴν οὐρά της; τὸ ἔχει στὸ αἷμα της. Νὰ μὴ τὴν καταλάβω ἐγὼ ὅταν εἶμαστε ἀρραβωνιασμένοι!... Καὶ τώρα, νά!...

Τῆ στιγμῆ ἐκείνη μῆκε στὴ σάλα ἡ Εὐτυχία, πὺ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα — ἡ Κατίνα εἶχε φύγει — ντυνόταν γιὰ ἔξω. Μόλις τὴν εἶδε, ὁ Ὁρέστης ὤρμησε πάνω της σάν τρελλός.

— Πάλι τὰ ἴδια; τῆς φώναξε. Δὲ σοῦ εἶπα νὰ μὴ ξαναβάλης αὐτὸ τὸ φουστάνι, ἀν δὲν κλείσης ἀκόμα τὸ ντεκολτέ του;... "Ἀντε νὰ τὸ βγάλῃς γρήγορα!... Καὶ τὰ γοβάκια σου!... Δὲ θέλω, σοῦ εἶπα, ψηλά ταξόνια! "Ἀντε γρήγορα!... Βγάλ' τα! Βγάλ' τα!... Καὶ τὸ κολλιέ! Δὲ θέλω στολίδια! Βγάλ' τα!...

Μιλῶντας ἔτσι, τὴν ἔσπρωχνε βάνουσα, τῆ χτυποῦσε στὴν πλάτη, τῆς τραβοῦσε τὸ φόρεμα, τῆς κλωτσοῦσε τὰ γοβάκια καὶ στὸ τέλος, ἄρπαξε τὸ κολλιέ της — ἓνα χοντρό, ἀπὸ μεγάλα κεχριμπάρια — καὶ τὸ τράβηξε τόσο δυνατὰ, πὺ πῆγε νὰ τὴν πνίξη.

"Ἡ Εὐτυχία φουρκίστηκε καὶ ἀγρίεψε. "Ἀ, μὰ τὸ παράκανε ὁ ἀντρας της. Πότε τῆς εἶπε νὰ μὴ ξαναβάλη ἐκεῖνο τὸ φουστάνι; Καὶ τὰ γοβάκια δὲν τὰ ἤξερε καὶ δὲν εἶχε ἐγκρίνει τὰ τακούνια; Τί τοῦ ἦρθε ἄξαφνα; Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε ἴδῃ νὰ κἀνη ἔτσι γιὰ ζήτημα ντυσίματος...

— Σιγὰ-σιγὰ! τοῦ εἶπε, ἀντιστεκόμενη στὰ σπρωξίματά του. Δὲ μπορῶ τώρα νὰ

ξαναπύνομαι! "Ἀν δὲ σ' ἀρέσω ἔτσι, πῆγαινε περίπατο μόνος σου!

Πρώτη φορὰ κ' ἡ Εὐτυχία τοῦ μιλοῦσε ἔτσι. Ὁ Ὁρέστης εἶνε ἔξω φρενῶν. Μπροστὰ στὴ μητέρα του τῆς ἄστραψε δυὸ μπάτσους. "Ἐπειτα ἄρπαξε τὸ καπέλλο του καὶ ροβόλησε τῆ σκάλα. "Ἐφευγε μόνος του, ἀφήνοντάς τὴν πεσμένη στὸν καναπέ νὰ σιγοκλαίη.

"Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ ζηλιάρης, ὑποφιασμένος γιὰ καλὰ, δὲν κῦτταζε παρὰ πὺς νὰ τὴν τσακώση.

"ὦ, χωρὶς ἄλλο, αὐτὸ ἦταν «σοβαρό». Ἡ γυναῖκες τοῦ εἶχαν ἀνοίξει τὰ μάτια καὶ τώρα ἔβλεπε στὸ παρελθὸν μερικά πράγματα, πὺ δὲν τὰ εἶχε προσέξει τότε, μὰ πὺ τὸν ἔπειθαν πὺς ὁ Νάσος κ' ἡ Εὐτυχία ἦσαν ἔνοχοι. Κρυβόταν ὁμως, κρατιόταν, ὑποκρινόταν, γιὰ νὰ μὴ τοὺς βάλῃ κι' ἐκείνους σὲ ὑποψία, καὶ τοὺς ἐπιτηροῦσε.

"Ἦταν εἰρηνικὸς ἀνθρωπος κι' ἴσιος... Τὸ πάθος ὁμως τὸν ἔχε κάνει ἄγριο καὶ δόλιο. "Ἀγόρασε ἓνα πιστόλι καὶ τῆ παρνε ἄντα μαζί του. Τὸ εἶχε ἴδῃ μάλιστα κ' ἡ Εὐτυχία κι' ὅταν ἔρωτησε τί τὰ ἤθελε τὰ ὄπλα, τῆς ἀπάντησε αἰνιγματικά:

— "Ἐτσι ὅπως κατάντησε ἡ κοινωνία, χρειάζονται.

"Ἐκείνον τὸν καιρὸ εἶχαν ἀκουστῆ μερικὲς μικροληστεῖες ἔσα στὴν πόλι — σὲ μέρη ἀπόκεντρα. ἐννοεῖται — κ' ἡ Εὐτυχία ἐνόμιζε πὺς ὁ ἀντρας της φοβόταν γιὰ τὸ ρολόι τοῦ ἢ τὸ κοτοφόλι τοῦ.

Συχνὰ ἀφῆνε μὲ μιὰ πρόφασιν τῆ δουλειὰ του πὺ γραφεῖο καὶ πῆγαινε στὸ σπῆτι αἰφνιδιαστικά.

— "Ἦρθε αὐτός; ρωτοῦσε κρυφὰ τῆ μητέρα του.

"Ὅταν εἴρισκε κεῖ τὸ Νάσο, ἔμπαινε μὲ ἀδιάφορο ὕφος στὴ σάλα ἢ στὴν κάμαρα, ὅπου κουβέντιαζαν, καὶ κείνος σηκωνόταν ὁ λίγο κι' ἔφευγε. Ὁ Ὁρέστης δὲν ἔλεγε τίποτα. Μιὰ φορὰ μόνο ἔκαμε τὴν παρατήρησι τῆς Εὐτυχίας:

— Γιατί τὸν δέχεσαι στὴν κάμαρά μας; Δὲ νομίζεις πὺς δὲν εἶνε σωστό;

— "Ἐσὺ τὸν ἔμπασες τὴν πρώτη φορὰ, τοῦ ἀποκρίθηκε, καὶ πῆρε τῆ συνήθεια. Μπορῶ τώρα νὰ τοῦ πῶ «μὴ μπαίνης ἐδῶ μέσα»;

— Μὲ τρόπο. Ὑπάρχει τρόπος γιὰ ὄλα.

— Καλὰ, τώρα πὺ τὸ ξέρω...

"Ὅταν δὲν τὸν εἴρισκε στὸ σπῆτι, ἄλλὰ τοῦ ἔλεγαν πὺς εἶχε πάει, ρωτοῦσε πρῶτα κρυφὰ τῆ μητέρα του πόση ὠρα ἔμεινε; καὶ ξέροντας, ρωτοῦσε ὕστερα καὶ τὴν Εὐτυχία.

— Λίγο, οὔτε πέντε λεπτά, τοῦ ἀπαντοῦσε πάντα αὐτῆ, κυττάζοντας τὴν πεθερὰ της πὺ τὴν ἐνόμιζε σύμφωνη.

Καὶ ὁ Ὁρέστης, πὺ εἶχε ἀκούσει προτύτερα πὺς ὁ Νάσος εἶχε μείνει ὄρες, ἀναθε. Κρατιόταν ὁμως, κ' ἡ Εὐτυχία νόμιζε πὺς τῆχαθε.

Γιατί κυριολεκτικὰ δὲν ἤξερε τί τῆς νινόταν. Πὺ νὰ φαντασθῆ ἡ δύστυχη πὺς ἡ Πολυζώαινα κ' ἡ Κατίνα, πὺ πῆγαιναν σύμφωνες μαζί της γιὰ νὰ μὴν ὑποψιάζεται τάχα κ' ὑποφέρει ἄδικα ὁ ζηλιάρης, εἶχαν φτάσει κίόλας ὡς τῆ τυκοφαντία καὶ τὸν βοηθοῦσαν τώρα νὰ τὴν τσακώση!...

Αὐτὸ ὁμως ἀργοῦσε, γιὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο. Πὺς, ἀλήθεια, θ' ἔμποροῦσαν νὰ κάμουν τὸν Ὁρέστη ν' ἴδῃ ἔ τὰ μάτια του κατὶ πὺ δὲν γινόταν καὶ δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ γίνῃ ποτέ; "Ἐπρεπε νὰ τὸ σπρώξουν ἢ νὰ τὸ σκηνοθετήσουν ἐκείνης ἢ ἴδιες. Καὶ καρα-

"Ἐπεσε σ' ἓνα κάθισμα κλαίγοντας...

εσκοῦσαν τὴν εὐκαιρία...

Ἡ τύχη λοιπὸν θέλησε νὰ τὶς βοηθήσῃ, ὅπως βοηθῆ πάντα τοὺς τολμηροὺς καί... τοὺς κακοὺς. Ἐνα πρωί, πού ἡ Εὐτυχία, ἐλαφρὰ ἀδιάθετη, δὲν εἶχε σηκωθῆ ἀκόμα, ἀπ' τὸ κρεβάτι, πῆγε ὁ Νάσος χαρούμενος καὶ τὴ ζήτησε νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ κάτι καλὸ. Ἡ πεθερὰ ἔτρεξε ἀμέσως στὴν κάμαρα.

— Δέξου τον ἐδῶ ὅπως εἶσαι, εἶπε τῆς Εὐτυχίας, δὲν πειράζει.

— Ἀ, ὄχι, ἔκαμε ἐκεῖνη ὁ Ὀρέστης φωνάζει· κάμε του συντροφιά στὴ σάλα ὡς νὰ ντυθῶ, δὲν θάρῃσω...

— Δὲν μπορῶ, εἶπε ἡ πεθερὰ θιαστικά· τώρα ἔχω δουλειά· ἔπειτα καὶ σὺ δὲν κάνεις νὰ σηκωθῆς σήμερα. Νὰ τοῦ πῶ νάρθη...

— Μὰ ὁ Ὀρέστης...

— Οὐ, ὁ Ὀρέστης! Μήπως θὰ μάθῃ τίποτα; Ὁ Νάσος θάχῃ φύγει ὅταν θὰ γυρίσῃ κείνος τὸ μεσημέρι.

Ἡ Εὐτυχία δὲν ἀντιστάθηκε περισσότερο. Τὸ κάτω-κάτω τί τὴν ἔνοιαζε, ἀφοῦ τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ πεθερὰ τῆς; Νὰ πού τὸ Νάσο τὸν εἶχαν ὄλοι σὰν συγγενῆ. Καὶ ἦταν σπουδαῖο πρᾶγμα νὰ τὴν ἰδῆ στὸ κρεβάτι, ὅπως τὴν ἔβλεπε κί ὁ πεθερὸς τῆς, κί ὁ ἀντρας τῆς Κατίνας κί ὁ γιατρός;...

Πέρασε μιὰ πορτοκαλλιὰ καμιζόλα, ἀρκετὰ κλειστή στὸ λαιμὸ καὶ μὲ μακρὰ, πλατεῖα μανίκια, ἔσιαξε λίγο τὰ μαλλιά τῆς, τὰ σκεπάσματά τῆς — ἡ Πολυζώαινα μάζευε μερικὲς ἀκαταστασίες — καὶ φώναζε χαρούμενη, ὅπως πάντα, ὅταν πῆγαινε ὁ ἀδελφικός τῆς φίλος:

— Νάσο, ἔλα! Εἶμαι ἀρρωστη, καύμενε, μὰ ὄχι καὶ τοῦ θανατᾶ!

Κί ὁ Νάσος μῆκε.

— Ἀ! δὲ θὰ σηκωθῆς σήμερα;...

— Μετὰ τὸ μεσημέρι ἴσως... θὰ σηκωνόμουν καὶ τώρα· μὰ γιὰ νὰ μὴ σὲ κάνω νὰ περιμένῃς...

— Καλὰ ἔκαμες..

Ἔνοι εἶμαστε;

— Ἐχεις κάτι νὰ μοῦ πῆς...

— Ναί. Καὶ πολὺ εὐχάριστο... γιὰ μένα. Μὲ παίρνουν σ' ἕνα χτήμα ἐδῶ-κοντά... πρὶν ἀπὸ τὸ Μενίδι.

— Ἀ, τί καλὰ!

Καὶ μόνο γιὰ σένα εἶνε αὐτὸ εὐχάριστο; Ἐμᾶς δὲν μᾶς χογαριάζεις, πού θὰ σὲ βλέπουμε ὅσο θέλουμε συχνά;

— Μὰ θέβαια! φώναζε ἡ Πολυζώαινα. Θάρχεσαι τοῦλάχιστον μιὰ φορά τὴν ἑβδομάδα.

— Ὡ, καὶ δυό!

— Θάρχόμαστε καὶ μεῖς, δὲν θᾶνε δύσκολο... Ἀς εἶνε, ἐμένα τώρα μὲ συγχωρεῖτε, ἔχω δουλειά. Πῆτε τὰ σεῖς. Ὁρεβουάρ.

Ἡ Πολυζώαινα θῆκε. Καὶ ἡ Εὐτυχία φανέρωνε ἀκόμα ζωηρότερη χαρὰ γιὰ τὴν εἶδησι. Τὰ μάτια τῆς ἀστραψαν, σήκωσε τὰ χέρια τῆς ψηλά, τὰ μανίκια τῆς καμιζόλας ἔπεσαν, καὶ μὲ τὰ μπράτσα γυμνά, ἀφοῦ ἔκαμε διάφορα τρελλὰ σχήματα στὸν ἀέρα, χτύπησε τὰ παλαμάκια.

— Μπράβο! μπράβο!... Εἶμαι κατενθουσιασμένη!... Κάθησε νὰ μοῦ τὰ πῆς... Ἐδῶ, ἐδῶ, κοντὰ μου...

Ὁ Νάσος κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κοντὰ στὸ κρεβάτι, καὶ ἡ Εὐτυχία κατέβασε τὰ μανίκια τῆς, τοποθετήθηκε καλύτερα καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Λοιπὸν; πῶς εἶνε αὐτὸ τὸ χτήμα; Τί θὰ κάνῃς ἐκεῖ; τί μισθὸ θὰ σοῦ δίνουν; Πές μου τὰ ὅλα...

Ἀρχισε νὰ τῆς λέῃ. Τὸ χτήμα ἦταν ιδιωτικὸ. Τὸ εἶχε ἕνας γνωστὸς Ἀθηναῖος, πολὺ πλούσιος, πού ἠθελε νὰ τὸ ἀναδιοργανώσῃ. Ὁ μισθός, στὴν ἀρχή, δὲν θᾶταν μεγάλος. Μὰ ὁ νεαρὸς γεωπόνος προτίμησε αὐτὴν τὴν θέσι, ἀπὸ ἄλλες ἐπικερδέστερες πού τοῦ ἐπρότειναν, γιὰ νᾶνε κοντὰ στὴν Ἀθήνα, νὰ βλέπῃ τοὺς δικούς του, καὶ πρὸ πάντων τὴν Εὐτυχία.

Τὸν ἀκουγε εὐτυχισμένη. Θὰ τῆς κόστιζε πολὺ ἂν ἔχανε τὴν συντροφιά του, τώρα πού τῆς ἦταν ἀπαραίτητη. Καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴ θυσία αὐτὴ πού εἶχε κάνει γι' ἀγάπῃ τῆς. Γιατί τὸ καταλάβαινε, τὸ ἤξερε, πῶς κί ὁ Νάσος ἠθελε ἄλλο τόσο, νᾶνε κοντὰ τῆς, νὰ τὴ βλέπῃ συχνά, ν' ἀκούῃ τίς ἐκμυστηρεύσεις τῆς, νὰ τὴν παρηγορῆ, νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ.

Ἡ στοργή του γιὰ τὴ θασανισμένη γυναῖκα ἦταν τώρα δυνατὴ, ὅπως κί ἐκείνης γιὰ τὸν καλὸ, τὸν ἀφωσιωμένο αὐτὸ φί-

λο — μήπως εἶχαν καμμιά στενὴ συγγένεια; — πού τὸν συναναστρεφόταν τόσο καιρό, μὰ ποτέ δὲν τὸν εἶχε ἰδεῖ μαζί τῆς πονηρὸ σὰν τοὺς ἄλλους.

— Ἐ, πῶς τὰ πᾶς τώρα μὲ τὸν προκομμένο σου; τὴ ρώτησε σὲ λίγο.

Ἀναστέναζε καὶ τοῦ τὰ εἶπε πάλι ὅλα. Γιὰ τὴν ἀνυπόφορη ζήλεια του, πού μεγάλωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα χωρὶς λόγο, καὶ γιὰ τὸ κακομεταχειρισμά του πού γινόταν ὀλοένα προστυχώτερο, θαναυσότερο. Μὰ καὶ γιὰ τὴν ἀγάπῃ πού ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ ἔχη καὶ πού τὴν ἔκανε νὰ τὰ ὑποφέρῃ ὄλ' αὐτά, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς κάποτε θὰ περνοῦσαν...

Ἔτσι κουβέντιαζαν, στοργικοί, ἀθῶοι, ἀνυπόπτοι κ' οἱ δύο. Μιὰ στιγμή μῆκε ἡ ὑπρέτρια μ' ἕναν καφέ γιὰ τὸν Νάσο. Καὶ ρώτησε τὴν Εὐτυχία ἂν ἠθελε τίποτα κί' αὐτή.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε. Ἐγὼ πῆρα τὸ γάλα μου. Μόνο ἐκεῖνο τὸ κουτί μὲ τὰ μπομπόνια φέρε μου ἐδῶ.

Ἡ ὑπρέτρια τῆς πῆγε τὸ κουτί — ἦταν ἕνα στρογγυλὸ, κινέζικο, μελιτζανὶ μὲ χρυσὲς ζωγραφιές — καὶ θῆκε.

— Θέλεις;

— Ὁχι... πιὸ ὕστερα...

Πῆρε ἐκείνη ἕνα μπομπόνι, ὁ Νάσος ἀρχισε νὰ πίνῃ τὸν καφέ του κ' ἡ κουβέντα τοὺς ἐξακολούθησε.

Μόλις εἶχε ἕνα τέταρτο στὸ σπῆτι, ὁ νέος, ὅταν ἔφτασε καὶ ἡ Κατίνα. Ἐπρόκειτο νὰ πάῃ στὰ μαγαζιά κ' ἠθελε νὰ πάρῃ μαζί τῆς καὶ τὴν Εὐτυχία. Ἀλλὰ τὴν πρόλαβε ἡ μητέρα τῆς πού τῆς εἶπε σατανικά:

— Ἀφῆσέ τη τώρα. Εἶνε ἀδιάθετη καὶ δὲν σηκώθηκε ἀκόμα. Ἐκεῖνος ἤρθε καὶ τῆς τὸν πῆγα μέσα.

— Ἀ! ἔκαμε μὲ ἄγρια χαρὰ ἡ Κατίνα.

Ὁ Νάσος εἶνε στὴν κάμαρά τῆς κί' αὐτὴ τὴ στὸ κρεβάτι:

— Ναί. Καὶ ἔχουν πάλι φιλὴ κουβέντα. Βρῆκε χτήμα, λέει, ἐδῶ-κοντὰ κί' ἔχουν μιὰ χαρὰ κ' οἱ δυό τους!...

— Χμ! δὲν πρέπει νὰ χάνουμε τέτοια εὐκαιρία. Ὁ Ὀρέστης πρέπει νὰ ἰδῆ λιγάκι αὐτὸ τὸ θέαμα...

— Μὰ πῶς; Ὡς τὸ μεσημέρι πού θὰ γυρίσῃ αὐτὸς θάχῃ φύγει.

— Καὶ δὲν πετιέμαι μιὰ στιγμή νὰ τὸν φέρω ἐγὼ;

— Ἀ, μπράβο! Αὐτὸ θὰ σοῦλεγα κί' ἐγὼ. Τρέχα! πάρε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τρέχα!

— Σῶπα!...

Σιγά-σιγά, στὶς

μύτες τῶν ποδιῶν, ἡ Κατίνα πῆγε ὡς τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας. Ἡ ὑπρέτρια δὲν τὴν εἶχε κλείσει καλά. Ἡ Κατίνα τὴν ἔσπρωξε μόλις, ἔκαμε μιὰ στενὴ χαραμάδα καί, θάζοντας τὸ ἕνα τῆς μάτι, μπόρεσε νὰ ἰδῆ μέσα.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ Εὐτυχία ἔβαζε στὸ στόμα τοῦ Νάσου ἕνα μπομπόνι. Αὐτὸς δὲν τὸ θέλησε, τῆς ἔσπρωξε τὸ χέρι καὶ τὴν ἔκαμε νὰ τὸ φᾶ ἐκείνη. Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα μιλοῦσαν σιγανά. Ἡ Κατίνα δὲν μποροῦσε ν' ἀκούῃ τί ἔλεγαν, ἔβλεπε ὅμως πῶς ὁ ἕνας ἦταν κρεμασμένος ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ ἄλλου καὶ κύτταζόντουσαν στὰ μάτια. Στάθηκε κεῖ λίγες στιγμὲς κρατῶντας τὴν ἀναπνοή τῆς. Κί' ἄξαφνα εἶδε τὴν Εὐτυχία νὰ δακρῶζῃ, νὰ σκύβῃ τὸ κεφάλι κί' ἐκείνον νὰ τῆς χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά. Ἦταν θέβαια ἕνα κίνημα συμπόνιας καὶ παρηγορίας. Ἡ Κατίνα ὅμως τὸ παρεξήγησε. Καὶ γυρίζοντας ἀθόρυβα στὴ μητέρα τῆς, πού τὴν περιμένε στὸν διάδρομο, τῆς εἶπε μὲ ἀγανάκτησι:

— Καλέ, αὐτοὶ ἔχουν προχωρήσει πολὺ!... Δὲν τὸ φανταζόμουν καὶ πῶς θὰ τὴ χαϊδεύῃ!...

Ἡ Πολυζώαινα ἔφριξε:

— Τὸν εἶδες νὰ τὴν χαϊδεύῃ;

— Ναί! Ἐκείνη κλαίει κί' ἐκεῖνος τῆς χαϊδεύει τὸ κεφάλι. Πῆγαινε νὰ τοὺς καμαρώσῃς! Σιγὰ μόνο μὴ τοὺς διακόψῃς. Ἐγὼ τρέχω νὰ φέρω τὸν Ὀρέστη!...

Ἐφυγε τρέχοντας, πῆρε τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο πού ἀνέβαινε τὴν ὁδὸ Πειραιῶς καὶ σὲ λίγο σταματοῦσε στὴν ὁδὸν Εὐριπίδου, ἀπέξω ἀπ' τοῦ Σαββίδη.

(Ἀκούουθε!)

Τὸν ἀκουγε εὐτυχισμένη...